

סולידריות מעמרית

ירושלים, אחרי שהנהלת בית הספר על שם ארלווורוד הטילה על השמש י. מרגלית לקבל עובד נוסף לבית הספר, בחר השמש באשתו, קיבל הוראה מלשכת העבודה לפטרה, סגר בתגובה את דלתות בית הספר, לא נתן לתלמידים להכנס אליו.

הזמנות אחרונה לגמרי

באר שבע, גרו שלטונות הבריאות את הבאר היחידה בעיר - ההזמנות האחרונה - לאחר שקבעו כי התנאים הייטוטיים בה עלולים להחמיר הזמנות אחרוני להמברקיה להשאר בריאים.

למערומי ההתילה

לונדון, טיפס המתאגרף האיטלקי אני טון גראמקי לזירת האיגרוף באולם אלברט, הסיר את גלימתו, נוכח כי שכח ללבוש את מכנסיו, הוחזר על-ידי מאמניו לתוך ההלבשה, הולבש במכנסים, הוחזר לזירה וניצח את יריבו.

תרופה פוגעת

תל אביב, הובא ילד בן 6 לבית החולים חדסה, שם גילו כי הוא סובל מפגיעה חמורה באבריו הפנימיים, שנגרמו מ"מקל שהוחזק לקרבו, הסבירו: "החברים מדדו לי את החום."

עליהם הפועל!

באר שבע, החליט מרכז הפועל ל"קיים יום ספורט אזורי של חברי הפועל על בנגב, הזמין את שבטי הבדואים בסביבה להשתתף בתחרות רכיבה על גמלים.

קינאה זוהמת

תל אביב, הכינו ילדים בשכונת מכבי ערימת עצים למזרח ל"ג בעומר, אחרי שאספו אותם במשך שבועות רבים, התכוננו להדליקה בערב החג, הופתעו כאשר גילו כי משהו אחר הצית את המזורה בהעדרם, ניסו לכבותה כדי להדליקה בעצמם, ניכר ונלקחו לחנת עזרה ראשונה.

דיסונאנס

תל אביב, אחרי שאייאפשר היה למי צוא מוצא בסכסוך בין סגן ראש העיר אברהם שטרמן, לבין מנהל בית החולים חדסה הר"ר ליטמנוביץ, הציג סגן ראש העיר כי ימנע את מנהל בית החולים למנהל היכל התרבות.

אקספרס

ירושלים, צעדו 75 דורים מכל חלקי הארץ בתחרות צעידה ברחובות העיר, עברו המישה קילומטרים בהליכה, נפסלו כולם אחרי ששלוש מאות מטר לפני קו-הסיים החלו כולם לרוץ.

רוח בדתיריודותית

לאסטר, אנגליה, עברו רוכבי אופיניים דרך רחובות העיר, כשעשרה מהם מקומיים את כל השאר, עוררו את חמתו של ראש העיר, שפקד על שוטרי התנועה לרדוף אחרי רוכבי האופניים ש"השיגו את חבריהם, ולרשום להם דו"חות על עבירות תנועה."

הפרומה והרכבה

ירושלים, לאחר שקנתה חצי איגרת של מפעל הפיס, מכיון שחסרו לה 200 פרנסות לרכישת איגרת שלמה, זכתה עקרת בית בחצי הפרס - 5000 ל"י במקום 10000 ל"י.

התכתבות זו עם מספרים טיוריים, כפי שאתם עושים, מזכירה לי תמיד את הסיפור על אשת החברה הגבוהה שהחליטה להחזיר מעט קרן אור לבית-הכלא, על ידי כתיבת מכתבים קטנים מלביט לאסירים. היא לא ידעה כיצד לפנות אליהם, כיוון שידעה רק את מספריהם. בסוף השיגה את מה שחש בה לחיבת. 688395 יק"ל, כתבה, האם מותר לי לקרוא לך 7688?

למה ומה הוא אשם

כשנמצאת כבר נערה הכותבת מכתב חבוב כמו זה של (1076/68) היא שוכחת לצרף את תוכניתה. אורי, עשי זאת מהרה, את שומעת? אחרי אלפיים שנה פלוס עשר שנים של ציונות ומאבק, ולאחר שהושגה סוף סוף מטרת הדורות ומר וייסגל אירגון את חגיגת העשור וכו'... בקיצור, הבלאגן נגמר, וסתם כך, מתוך שיעמום רגעי, סחבתי פדים מספר מתוך הבלוק המקודש של אחי והחלטתי לקשקש אליך. נכון, את באמת לא אשמה.

אני, כמו שאומרים גם על מדינתנו הי צעירה, בתהליך של גיבוש. כלומר, עוד לא התלכתי איוה מין טיפוס אחיה ושל מי ולמה. בינתיים אני מבסוטה לשחק את עצמי בחיים כאלפי צורות, לפי מצב הרוח. לא אסרו על עצמי שום פרטים, משום שאותו יצור תמוהני החי בקרבי זר לי לחלוטין, וכל מי שסקרן יזכור שהסקרנות הרגה את החתול, אבל אף אחד לא יודע למה ומה הוא אשם.

על אף הכל לא אתנגד שלאיזה שהוא צבר או לא - יהיה דם ואומץ לשלוח אלי מכתבים, למרות האלמוניות שבה התעטפתי הפעם. הדרישה היחידה שלי היא שמכתבי יהיו כתובים בכתב קריא, ומעניינים עד כדי כך, שיתגברו על עצלותי המפורסמת ו"איאלץ לענות לו. אני מוכנה להציע לו רק דף נייר סחוב, מקושקש ברציפות מתקבלת על הדעת, ואת הידיעה שהוא מתכתב עם פרוץף תוצרת חדסה. אני מוכנה אפילו ל"ספר לו כמה אני לא אוהבת ציונות וקי שואים.

לכל הזאבים, ולזאבי הנמר בפרט: אני כיפה אדומה אמיתית - לא בצבע - זאתי ומרת עוד לא מלאו לי 15 שנים. זהו זה!"

צניעות וחמשיריים

1076/69) אוהב אותן פשוטות, צנועות, וחוכבות טבע. אבל זה עוד לא מספיק, עליהן לדעת לכתוב קצת. פרוזה או המשירי, אם לא חשוב. הוא נורא מאופק ולא רוצה לבוא ברשימה של תכונות נודשות כמו יד פני, גובה וצבע שיער. הוא רק מבטא את המושג חוש המור.

מעניינים והכד

אם חשבתם לרגע שנערות בגיל אינני ריי צה לומר איוה עשרה חלול לכתוב אלי ב"צמידים - טעות בידיכם. קחו למשל את (1076/70).

הן בנות 17, תלמידות טובות וחברות נורא טובות. כל אחת מנסה לשכנע אותי, שהשנייה "באמת" נחמדה. והן רוצות בתור רים פקחים ועם המון של, שלא לדבר על חוש המור ומעניינים והכל. באים בחשבון חיליים, אומרות הן, והן רוצות להתראות קודם דרך תמונה "סתהיה מקסימה".

להיות מה שהיא תקרא

אם ההרגשה שאת מתכתבת עם בחור ה"עושה עתה בנייריק (1076/71) תעשה אותך מאושרת עוד יותר, מדוע, איפוא, לא תכתבי אליו? פרט לשמו, לא מסר כל פרטים על עצמו, ידע לבקש לעומת זאת, שתענייני "באמנות קלאסית ומודרנית. פירמונים אחרונים של החשבוע, וכן דמיון מפיר תח בכדי שתוכל להיות את מה שהיא תקרא. רגע אחד, מוטב שלא יהיו לך דודים ודודות ברודיס של לא פחות מאשר 300 מיל מניו-יורק, מבקש הוא.

ובכלל, זבלות

אילו אני במקומכם, אוי לא הייתי כותבת (1076/72) שתיהן בנות 20, תל אביביות, במכתב בזאלי מאד מספרות הן כיצד אתת חיילת והשיגה לא כל כך, השכלת האתת תיכונת והשנייה לומדת באוניברסיטה (ל"מה?), שתיהן אוהבות לבלות, אולם אפילו בליוי קניני. שהן נאות; שששש חום, שיעני האחת ירוקות ושל השנית כחולות. שגבהן

170 ס"מ, שהן אוהבות מאד קולנוע ומי אטרון, לרקוד, ובכלל לבלות. והן מעוניינות בשני בחורים משכילים ורציניים, גברי הים ונאים - יכולים אפילו להיות סטודנטים, בתנאי שיאהבו לרקוד ויקודים סא לוגיים, טיולים, הצגות, קונצרטים וכו'. את בודאי מבינה ויודעת מהי כוונתנו! אומרות

נערת השבוע

לא תראו אותה בכסית ואף לא ברול; היא לא בת קיבוץ לשעבר, ובכל זאת היא רקדנית מעולה. כך מבטיח הרקדן הספרדי אנטוניו, המגדל אותה זה עשר שנים ברי קוד, כדי לעשתה בעתיד לבת זוגו, אחרי שרוזריו הוא נפרדו.

הנערה, בעלת הגו הקטן והנשיי מאוד, היא בתיה ורסנו, שהעדה, בהיותה בת שמונה, נהג לנשט אל מאחורי הקלעים, אחרי הופעה של רוזריו ואנטוניו, להגיש להם זר פרחים, ולהדגים בפניהם קטעי ריקוד. אותם כבר הספיקה ללמוד אצל מיה ארבתובה. אנטוניו התלהב. "תן לי ילדה זוג", אמר לאבית, ואעשה ממנה רקדנית גדולה.

מאז, מדי שנה, נוסעת בתיה אל אנטוניו ולברכה. הנערה, בהיותה בן שש, הוריה לא היו לה קצרים, וכך סודות המחול הם פרדי הלוהט. כאשר היא חוזרת ארצה, נמ צאות באמתחתה הוראות מוקלטות של מורה החביבה, עליה היא חוזרת משך שתיים כל יום בביתה.

השנה תיסע בפעם התשיעית והאחרונה אל אנטוניו. לאחר מכן, שוב לא יהיה לה מה ללמוד אצלו. היא תהיה בת זוגו למחול. החזקתה והחזקת אביה במלון מפואר בבר צלונה, הם על חשבון המורה.

בתיה היא נערה ביישנית ביותר. היא מו רידה בענוותנות את עטפתה הארוכים על עיניה החומות, כשהיא מספרת שבספרד אין יוצאים בני הנוער לבד. תמיד נווהה אל הים קרוב שמפחה. "מה את עושה בארץ?" שאלתה. "אני לוקחת את אבא, אומרת היא, כששפתיה הטבעיות מחייכות.

הן כל מה שאני מקחה הוא שגם אתם מבינים מה כוונתי.

בידיו נעים ויקר

מבטיחים ארבעת (1076/73) לארבע צעירי רות כבנות 22:17, אחרי שתכתבנה אתם. כאילו שאינני יודעת שזה כל מה שאתן רוצות! או מה טעם להמשך?

בומבה!

אכתקווקי פרותי

אשר הביסו את המצרים בסיני בעת שאני ישבתי ועשיתי חיים בתל אביב. כאשר לפרטים יותר אינטסימיים, מבנה גופי שממני, ובה 160 ס"מ, שערי שאטני, עיני חומות - בסך הכל: החברת אומרים שאני פצצה אנטומית כמעט כמו ג'ינה.

מחוץ לעיסוקי כחילת, אינני מוניחה כל מה שקשור בבידור. אני משוגעת לגמרי אחרי ריקודים סאלוניים, אינני בורחת גם ממסיבות, נשפים, סרטים, הצגות תיאטרון ובאלט בכל מחיר ובכל שעה.

בשעות הפנאי, וביחוד כשאני מתקלחת, אני פוצחת בזמרה, ומי שזוכה במקרה ליי הגות משרתי, טועץ שזה בומבה.

"אני מעוניינת להתכתב עם כל נפש ברירה בגוף גברי, במיד צה"ל או בלעדית. נושאי ההתכתבות: כל דבר העומד ברומו של העולם הצבאי-שריונאי והחילוני."

פס עדיך

ל(1076/75) יש שגעון אחד: הוא יכתב רק עם סמלת. סמלת חמורה, אם אפשר. זה התחיל בכך, הוא אומר, שכל מאחיו התרכזו בפסים. "כשהייתי קטן, הלבישו אותי פיגמיה עם פסים. כשגדלתי, אמרו שאני פסיכי. כשעסקתי בארכיטקטורה, חיפשתי כל הזמן פסיפס עתיק. בצבא, מתתי אחרי פס לחופשה. במשחקי פוקר, תמיד אמרתי פס. וכשאני חושב עכשיו על בחורה, היא לא שחה שום דבר אם אין לה על השרחל פסים. ולמי יש יותר פסים מאשר לסמלת? לזברה, למשל.

כיצד לנהוג בתערוכת ציור

אל תספרו לאף אחד, אני נורא לא מבינה בציור. מעולם לא ידעתי להבחין בין ביפה לבין הירוימוס בוש, וכשמבטאים את השם לקסילינג, אני ממחרת לומר שלא ידעתי שה בוגד הנורבני ידע גם לצביר.

תוכלו, על כך, לתאר לכם את מבוכתי, כאשר הומינתני ידידתי הצעירה לבקר בתערוכה שלה. ניסיתי להתחמק, אבל לא נעוים. בלעתי רוק ונכנסתי.

הסתובבתי אובדת בין המבקרים שהסתרו בבג בגלריה. הדבר היחיד שיכולתי להבחין הוא כי הציור היה אבסטרקטי. לפתע, כפי שאומר המשורר, אורו עיני. לבושה שמלת טרפו, כשהיא כולה מרפקים וברכיים, ניצב בה לפני תמונה, שאל תשאלו אותי מה היא מבטאה - חברתי לילי. "הצמדי אליה", אמרתי לעצמי, ותלמדי משהו.

בשיעור קצר אתה למדתי להיות מבקרת ציור, לרוק, ברישול וכלאחר יד. משפטים שלא הייתי מעיזה לבטא בקול רם.

המלה החשובה ביותר, הטובה לכל מקרה, שלמדתי היא "מעניין", כשאחרי זה באה הפ"סקה קצרה רבת משמעות. כך עשתה לילי כאשר קרבת אליה ושאלתי לדעתה. היא פסעה כמה צעדים לאחור, ממצצה בעיניה הפסטרלה: "דקורטיבי מאד, אינך מוצאת ז"כמובן שמצאתי. יש בזה עוצמה, כוח הי בעה. ראי את הצבעים העוים, את התנופה, את התנועה המתמדת." אחרי שלוש דקות נוספות נדמה היה לי שאני מבינה ותופסת את החיים, את הבריאה וההוייה, ואת משך חק הטבע.

כאשר התנדבתי לומר גם אני משהו ובר"שאתי את המלה "קומפוזיטיב", העיפה בי לילי מבט כל כך סלחני ומלא רחמים שלא ידעתי אנה אני באה. ניסיתי שוב: "מטא פיסילי", נכון, די מטאפיסי, הואילה לילי להסכים.

התחלתי מרישה כמו בבית, כשאני שוי אבת עיזוד והשראה מגובשתה הבושת של ידידתי המלמדת. כל מה שנתר לי ללמוד, הוא כיצד יוצאים מן העסק, הלבתי עקב בצד אגודל עם לגלי.

"יקורת", אמרה זו בתוך מלבב לצחצחת, "עוד לא ראיתי דבר כזה". טפשה!" כמעט בעטתי בעצמי, לא יכולת את לומר את זה?